

[Indenrigsministeren.]

mærke de fremtidige husejere; de nuværende kunne naturligvis opnå en vis spekulationsgevinst. Men alle fremtidige købere af disse ejendomme og enfamilieshuse ville, hvis man ikke indførte denne grundskat og ekstraordinære ejendomsskyld, komme til at svare en højere rente og, da der var sket en prisstigning, pådrage sig en større gæld, som ikke alene skulle forrentes, men også afdrages. Nu forhindres forhåbentlig denne prisstigning, således at fremtidige købere af huse får en billigere forrentning og får del i skattelettelsen. Endvidere sker der en tilpasning til beskattningen i de øvrige kommunegrupper, og det mener jeg også må betegnes som en fordel. Endelig kommer så indkomstskattelettelsen, som har været omtalt.

Alt i alt mener jeg at man må betegne disse to lovforslag, forslaget til lov om ekstraordinær grundskyld og ejendomsskyld til kommunen og forslag til lov om ændring af lov om kommunale ejendomsskatter, som udtryk for en sund og rigtig tankegang, og jeg mener, de lægger grunden til en bedre lovgivning på disse områder.

Socialministeren (Bomholt): Jeg takker for den almindelige tilslutning til gennemførelsen af mit lovforslag vedrørende de 5 mill. kr. til invalider og folkepensionister igennem en forhøjelse af rådighedsbeløbet. Det er for mig af væsentlig betydning, at der er principiel tilslutning. Med hensyn til beløbets størrelse vil jeg mene, at det ligger i underkanten, især for hovedstadens og de større kommuners vedkommende, men det er vanskeligt, for ikke at sige umuligt, at danne sig et klart billede af den trang, der kan gøre sig gældende. Jeg er naturligvis rede til i udvalget at give de oplysninger, som kan gives.

Det er udtalt under forhandlingen, at der måske her kunne være tale om en flot gestus. Der er ikke tilstræbt nogen gestus. men en reel hjælp. Det, som er formålet, er naturligvis at bevare de gamle og invaliderne

i deres egne lejligheder, sådan at økonomien fortsat er overkommelig for dem.

Det er mit indtryk, at rådighedsbeløbet i en del købstadkommuner slår bedre til end før, efter at folkepensionerne er blevet forhøjet. Det, som der nu er brug for, er en smidig og hensyntagende administration, der betragter det som en væsentlig opgave at føre vanskeligt stillede medborgere gennem den besværlige overgangstid til en normaliseret tilstand på boligområdet. Det vil her være nødvendigt at se på hvert enkelt konkret tilfælde, som kan komme i betragtning.

Det er for mig af stor betydning, som allerede sagt, at folkettinget erkender en forpligtelse over for invaliderne og de gamle, og når denne forpligtelse er udgangspunktet, skulle det være muligt i folketingsudvalget at enes om en løsning, som fra alle sider kan anses for rigtig og hensigtsmæssig.

Carl P. Jensen: Jeg vil gerne takke den højtærede boligminister for hans positive bemærkninger til nogle af de synspunkter, jeg har fremført. Jeg skal i denne forbindelse blot nævne min bekymring vedrørende bundgrænsen for statslånsгарантиen.

Derudover vil jeg gerne gøre nogle ganske enkelte bemærkninger, først til det ærede medlem hr. Paabøl, der jo fortsat var af den opfattelse, at den røde løber stadig var lagt ud for de almennyttige boligselskaber. Jeg synes ikke, at det ærede medlems motivering for denne opfattelse var særlig overbevisende. Tværtimod underbyggede det ærede medlem min opfattelse af, at hvis der i det hele taget var nogen rød løber, var det andre end netop det almennyttige byggeri, der anvendte den.

Det sociale byggeri, sagde det ærede medlem, havde ingen penge og ingen risiko — i modsætning til privat byggeri, der havde begge dele. Ja, måske, men også kun måske. I en lang række tilfælde har tilstedeværelsen af både penge og risiko været noget problematisk eller i hvert fald meget begrænset.